

7. juuli 2026

EIK suurkoja lahend nr 29550/17 – austus kodu vastu

Grande Oriente d'Italia vs. Itaalia

Artikkel 8

Asjaolud

Kohtuasi on seotud Itaalia parlamentaarse uurimiskomisjoni („komisjon“) korraldatud läbiotsimisega ühe Itaalia vabamüürlaste ühenduse ruumides ning arvukate paber- ja digitaaldokumentide arestimisega. Muu hulgas arestiti nimekirjad, mis sisaldasid ühenduse rohkem kui 6000 liikme nimesid ja isikuandmeid. Läbiotsimine korraldati seoses uurimisega, mis käsitles maffia ja vabamüürluse vahelisi suhteid – eelkõige maffia imbumist vabamüürlaste loožidesse Calabrias ja Sitsiilias – ning pärast seda, kui ühendus oli keeldunud oma liikmete nimekirja esitamast.

Kaebajast ühendus vaidlustas läbiotsimismääruse ja sellele järgnenud arestimised siseriiklikult, kuid tulemusteta.

Oma 19. detsembri 2024. aasta otsuses asus Euroopa Inimõiguste Kohtu koda üksmeelselt seisukohale, et rikutud on konventsiooni artiklit 8. Kohtu hinnangul puudusid tõendid või põhjendatud kahtlus kaebajast ühenduse seotuse kohta uuritava asjaga, mis oleks võinud läbiotsimismäärust õigustada. Samuti viidati määruse liiga laiale ja määratlematule ulatusele ning piisavate tasakaalustavate tagatiste puudumisele, eriti mis puudutas vaidlustatud meetme sõltumatut ja erapooletut läbivaatamist. Sellest tulenevalt leidis kohus, et vaidlustatud meede ei olnud „kooskõlas seadusega“ ega olnud „demokraatlikus ühiskonnas vajalik“.

Kohus asus samuti seisukohale (häältega kuus ühe vastu), et kaebajast ühenduse artiklite 11 ja 13 kohaste kaebuste vastuvõetavust ja sisulist põhjendatust ei ole vaja eraldi käsitleda, kuna kohus oli juba lahendanud asja peamised õiguslikud küsimused.

28. aprillil 2025 suunati kohtuasi valitsuse taotlusel edasi Euroopa Inimõiguste Kohtu suurkojale.

EIK suurkoja seisukohad

Artikkel 8

(1) Kas tegemist oli sekkumisega?

Läbiotsimine ja arestimine kujutasid endast sekkumist kaebaja ühenduse õigusesse, mis käsitleb artikli 8 kohast austust tema „kodu“ vastu. Kohtuasja asjaolusid arvestades leidis kohus, et antud asjas ei olnud vaja eraldi kindlaks teha, kas arestimine kujutas endast sekkumist ka ühenduse õigusesse, mis käsitleb austust tema „sõnumite saladuse“ (korrespondentsi) vastu.

(2) Kas sekkumine oli õigustatud?

(a) Kooskõla seadusega

¹ Lühiülevaates kajastatud lahendite valiku aluseks on EIK enda otsingumootoris avaldatud Legal Summary'd ja Eestiga seotud lahendid.

Kohtu senine läbivaatust puudutav kohtupraktika oli kehtestanud kriteeriumid, mida kohaldatakse kriminaal- või haldusmenetluse raames võetud meetmete suhtes. Need kriteeriumid võimaldavad eristada „seaduse kvaliteedi“ hindamist sekkumise vajalikkuse hindamisest.

Sellegipoolest pidas kohus käesoleva asja kontekstis vajalikuks võtta teistsugune lähenemisviis, mis võimaldaks arvesse võtta nii parlamentaarsete uurimise täpset olemust kui ka siseriikliku õiguskorra eripärasid. Eelkõige rõhutas kohus, et tegemist ei ole sekkumise olemasoleva õigusliku aluse – nimelt põhiseaduse artikli 82 ja siseriikliku kohtupraktika, eriti konstitutsioonikohtu ja kassatsioonikohtu asjakohaste otsuste – kahtluse alla seadmisega, vaid üksnes komisjonile 19. juuli 2013. aasta seadusega nr 87 („2013. aasta seadus“) antud volituste teostamise kontrollimisega asja konkreetsete asjaolude valguses.

Itaalia põhiseaduse artikkel 82 ja 2013. aasta seadus, mis allutasid parlamentaarsete uurimiskomisjonide volitused „samadele... piirangutele“ nagu kohtuvõimu volitused – kohandatuna vajaduse korral parlamentaarsete uurimise kontekstile –, tagasid EIÕK artiklis 8 nõutava regulatiivse raamistiku. Lisaks ei tekitanud see õigusraamistik, asjakohane kohtupraktika ja uurimiskomisjonide praktika mingeid kahtlusi nende kättesaadavuse ja ettenähtavuse osas.

(b) Õiguspärane eesmärk

Vaidlustatud sekkumine leidis aset parlamentaarsete uurimiskomisjonide tegevuse raames, mille eesmärk oli anda parlamendile teavet, mis on vajalik tema seadusandliku funktsiooni täitmiseks. Komisjoni roll ja üldisemalt maffiavastase võitluse parlamentaarsete uurimiskomisjonide ülesanne oli uurida maffiatüüpi organiseeritud kuritegevusega seotud küsimusi ja anda parlamendile sekkumiseks vajalikku teavet. Maffiatüüpi tegevuse uurimise eesmärk oli hinnata olemasolevate normatiivsete instrumentide tõhusust, analüüsida maffiatüüpi tegevust sotsioloogilisest ja majanduslikust vaatenurgast, sealhulgas selle mõju ühiskonnale, majandusele ja riigiasutustele, ning koostada aruandeid, milles pakutakse välja reforme või sekkumisvaldkondi.

Arvestades parlamendi tegevuse raames toimuva komisjoni töö olulisust, ei näinud kohus põhjust kahelda selles, et kõnealuse meetmega taotleti mitut õiguspärast eesmärki, nagu riigi julgeolek, riigi majanduslik heaolu, korratuste ärahoidmine ja ühiskonna kaitse läbi „kuritegevuse tõkestamise“.

(c) Vajalikkus demokraatlikus ühiskonnas

Siseriiklik õigus andis parlamentaarsetele uurimiskomisjonidele õiguse korraldada läbiotsimisi, mis algselt oli antud kohtuvõimule. Komisjon oli seda õigust kasutanud, korraldades läbiotsimise kaebaja ühenduse ruumides ja arestides dokumendid, mis puudutasid Calabria ja Sitsiilia vabamüürlaste loože ning nende liikmeid, et saada teavet maffia imbumise kohta vabamüürlusse.

Parlamentaarsete uurimiskomisjonide läbiviidavate uurimiste eesmärk ei olnud teha kindlaks õigusrikkumiste toimumist, tuvastada vastutust ega määrata kriminaal- või halduskaristusi. Nende eesmärk oli pigem võimaldada siseriiklikel parlamentidel koguda teavet, saada teadmisi ühiskondlikest suundumustest või koguda andmeid ja infot, mis võiksid vajaduse korral kaasa tuua seadusemuudatusi. Seetõttu leidis kohus, et ta peab vaidlustatud sekkumist hindama mitte kriminaal- või haldusmenetluses läbiotsimiste ja arestimiste suhtes traditsiooniliselt kohaldatavate standardite seisukohast, vaid parlamentaarsete uurimise tööle omaste eripärade valguses.

Kohus märkis, et kuigi tema parlamendi autonoomiat puudutav kohtupraktika on välja kujunenud konventsiooni artikli 10 ja protokoll nr 1 artikli 3 kontekstis, võivad nendes sätestatud põhimõtted olla asjakohased ka artikli 8 alusel esitatud kaebuste puhul juhtudel, kui parlamendiorganite otsustel on tagajärjed väljaspool parlamenti. Nendest põhimõtetest tulenes, et kui vaidlused olid seotud

parlamendi siseotsustega, seati konventsioonist tulenevate õiguste teostamisele piirangud, kuigi riikide kaalutusõigus ei olnud absoluutne. Kohus pidi arvesse võtma õigusriigi põhimõtet, mida kohaldata erinevalt sõltuvalt artikli 6 lõike 1, artikli 8 ja artikli 10 või protokolli nr 1 artikli 3 alusel tekkivatest eri tüüpi vaidlustest.

Siseriikliku kohtupraktika kohaselt tulenesid parlamentaarsete komisjonide uurimisvolitused parlamendi põhiseaduslikest funktsioonidest ja täpsemalt olid need „osa parlamendipoolsest kontrollist“. Seega said parlamendi kaks koda just uurimiskomisjonide kaudu teavet, mis oli vajalik nende suunamiseks poliitika kujundamisel või valitsuse võetud meetmete kontrollimisel. Nagu märkis Veneetsia komisjon (*amicus curiae*), on uurimiskomisjonide või sarnaste organite loomine siseriiklike parlamentide poolt peaaegu kõigi riikide ühine joon, mis võimaldab uurida konkreetseid sündmusi või olukordi, et tagada demokraatlik poliitiline vastutus ning parandada valitsuse ja haldusasutuste läbipaistvust ja tõhusust.

Itaalia süsteemis viitas väljend „samad volitused... mis kohtuvõimul“ kriminaalmenetluse seadustiku asjakohastele sätetele (mis puudutavad näiteks tunnistajate ütlusi, läbiotsimisi, arestimisi või kohtuekspertiisi akte, mis võivad hõlbustada tõendite kogumist). Siiski oli siseriiklikus kohtupraktikas kindlalt juurdunud seisukoht, et eelnimetatud normide kohaldamisel tuleb arvesse võtta parlamentaarsete uurimiskomisjonide olemust ning nende rolli ja funktsiooni põhiseaduslikus struktuuris.

Kohtu hinnangul väljendus parlamendi autonoomia selles, kui seadusandja määratles parlamentaarse uurimiskomisjoni pädevuse või näiteks siis, kui komisjon otsustas uurimissuundade üle, mida ta uurima hakkab, korraldas teabekogumist või küsitles isikuid oma tööks vajaliku teabe saamiseks. Sama kehtis saadud dokumentide ja teabe analüüsi, uurimisaruannete sisu ning seadusandlike, haldus- või muude ettepanekute ettevalmistamise kohta, mis tehti seejärel parlamendile kättesaadavaks, et aidata kaasa viimase tegevusele. Siseriiklikele parlamentidele tuli anda laiaulatuslik kaalutusruum nii raamistiku määratlemisel, milles parlamentaarsed uurimiskomisjonid oma tegevust ellu viivad, kui ka nende toimimise korraldamisel.

Juhtudel, kui parlamentaarsed komisjonid kasutasid tõkendina mõjuvaid (sunn-) menetlustoiminguid, mis võisid otseselt mõjutada kolmandate isikute konventsioonikohaseid õigusi, oli riikide kaalutusruum seoses parlamendi autonoomiaga paratamatult kitsam ning sellega pidid kaasnema õigusriigi põhimõtetega kokkusobivad tagatised. Kuna puudusid kontrollimehhanismid selliste sunnimeetmete nagu läbiotsimiste ja arestimiste kontrollimiseks, oli kohtu ülesanne kontrollida, kas menetlused tagasid piisavad kaitsemeetmed kuritarvituste ja omavoli riski vastu.

Käesolevas asjas olid vaidlustatud meetmed mõjutanud kolmanda isiku õigusi, kuna komisjon asus seisukohale, et kaebajast ühenduse keeldumine oma liikmete nimede avaldamise taotlusest kujutas endast koostööst keeldumist, ning määras ühenduse ruumide läbiotsimise ja loožide liikmete nimekirjade arestimise, et saada oma uurimise jaoks asjakohast teavet.

Konventsiooniga ei oleks kooskõlas seisukoht, et selliste laiade uurimisvolituste teostamist saab õigustada pelgalt asjaoluga, et need tulenevad parlamentaarsest uurimiskomisjonist, võtmata arvesse potentsiaalselt tõsisemaid tagajärgi kolmandate isikute õigustele. Selline seisukoht tooks kaasa riski anda parlamentaarsetele komisjonidele peaaegu piiramatu kaalutusõigus, mida oleks raske kooskõlastada õigusriigi nõuetega ja mida kohus on oma kohtupraktikas korduvalt kinnitanud.

Samuti oleks uurimiskomisjonide vabastamist nende parlamentaarse olemuse tõttu piisavatest tagatistest või mis tahes vormis kontrollist oma ülesannete täitmisel kasutatavate uurimismeetodite üle raske kooskõlastada kohtu praktikas väljakujunenud üldiste põhimõtetega. Nende põhimõtete kohaselt oli vaja ette näha piisavad ja tõhusad tagatised kuritarvituste ja omavoli vastu just nimelt

asjaomaste isikute õigustesse võimaliku sekkumise ulatuse tõttu. Lisaks nähtus võrdleva õiguse analüüsist ja Veneetsia komisjoni seisukohtadest, et juhtudel, kui parlamentaarsetel uurimiskomisjonidel oli õigus taotleda läbiotsimisi või arestimisi, eeldas see kohtu luba või selliste taotluste edastamist pädevatele prokuratuuri- või kohtuorganitele.

(i) Läbiotsimis- ja arestimismäärus ning selle täitmine

Kaebajast ühendusel oli suur arv liikmeid ning see koordineeris arvukate loožide tegevust kogu Itaalias. Liikmesuse konfidentsiaalsus, mis on üks vabamüürluse eriomadusi, ei tähendanud, et liikmesus oleks salajane. Sellegipoolest olid regulatiivses raamistikus ette nähtud või komisjoni võetud ettevaatusabinõud võimaldanud vältida selle teabe levimist avalikkuses.

Uurimise eesmärk oli koguda tõendeid organiseeritud kuritegevuse imbumise kohta vabamüürlusse eelkõige kahes Itaalia piirkonnas, et anda parlamendile teavet, mis võimaldaks tal tõhusalt reageerida. Kohus ei näinud põhjust kahelda selles, et selle eesmärgi ja parlamentaarse uurimiskomisjoni määratud meetme vahel oli olemas minimaalne seos.

Läbiotsimis- ja arestimismääruse ulatus oli erakordselt lai ning sellega taotleti teavet, mis sisaldas Calabria ja Sitsiilia loožide liikmete nimede nimekirju 25 aasta jooksul, sealhulgas igal juhul nende auastet ja rolli ühenduses, samuti kõiki nendes samades loožides kõnealusel perioodil tehtud siseotsuseid. Läbiotsimise ulatus oli ulatuslik, nagu ka potentsiaalne mõju nii kaebajast ühendusele kui ka selle liikmetele, arvestades asjaomaste isikute erakordselt suurt arvu (hinnanguliselt umbes 6000 inimest), sealhulgas praegused ja endised loožide liikmed. Kohus jõudis samale järeldusele ka lubatud meetmete osas, mis puudutasid avaldajast ühenduse peamiste ruumide ja kõigi seotud ruumide läbiotsimist, lisaks mahuka dokumentide, arvutite ja üldiselt IT-seadmete mahu arestimisele.

2013. aasta seadus ei sisaldanud mingeid viiteid komisjoni läbiotsimisvolituste teostamise piirangute kohta. Pelgalt viitamisest kohtuvõimudele kohaldatavatele kriminaalmenetluse seadustiku normidele ei piisanud, eriti kuna siseriiklik kohtupraktika lubas küll asjakohaseid sätteid parlamentaarsetele uurimiskomisjonidele üle kanda, kuid seda ilma viiteta mis tahes kontrollimehhanismile. Seetõttu jäeti komisjoni enda otsustada oma kaalutusõiguse teostamine, mis oli lisaks erakordselt lai ning mille puudus igasugune luba või kontroll.

Lisaks ei vaidlustatud kaebajast ühenduse väiteid, et nende dokumentide koopiad on endiselt parlamendi arhiivis alles. Asjakohased siseriiklikud sätted näisid lubavat komisjonil hoida salajaseks klassifitseeritud dokumente.

Eelnevat silmas pidades ning arvestades läbiotsimis- ja arestimismääruse ning sellega lubatud meetmete erakordselt laia ulatust, samuti arestitud dokumentide säilitamise potentsiaalselt piiramatut kestust, leidis kohus, et komisjoni poolt sunnimeetmete määramise õiguse teostamisel olid kaebajast ühenduse jaoks erakordselt märkimisväärsed tagajärjed.

(ii) Menetluslikud tagatised

Valitsuse viidatud siseriiklikud tagatised võimaliku kuritarvitamise vastu olid kohaldatavad alles läbiotsimise täitmise ajal ja pärast seda. Seetõttu ei olnud need olemuselt *ex ante* (eelnevad) tagatised ehk sellised, mis oleksid suutnud seada eelnevad piirangud, kuivõrd see on õigustatud, kaebajast ühenduse artikli 8 kohasesse „kodu“ austamise õigusesse sekkumise ulatusele ja intensiivsusele. Mis puudutab parlamendisiseseid ja parlamentaarsete uurimiskomisjonide toimimisele omaseid menetluslikke tagatiseid, siis oli Veneetsia komisjon viidanud mõne sellise tagatise olemasolule, nagu kvalifitseeritud häälteenamusega hääletamine sunnimeetmeid puudutavates aruteludes või õiguskantsleri (ombudsmani) roll menetluse järelevalves, mida mõnes süsteemis täidab komisjoni

esimees või väline isik või kohtulik luba. Võrdleva õiguse analüüs võimaldas samuti tuvastada teatud mehhanisme, mis tagasid läbiotsimisvolituste teostamisel *ex ante* tagatised. Eelkõige oli mõnes Euroopa Nõukogu liikmesriigis spetsiaalsetel ametiasutustel või parlamendiorganitel kohustus tagada menetluse õiglus, samuti asjaomaste isikute põhiseaduslike õiguste austamine ja komisjoni kodukorra järgimine. Käesolevas asjas see nii ei olnud.

Seega ei saanud siseriiklikke tagatisi kogumis pidada piisavateks *ex ante* tagatisteks seoses komisjoni otsusega määrata läbiotsimine ja sellele järgnenud arestimised. Lisaks ei olnud pärast meetmete rakendamist saadaval ühtegi *ex post facto* (järgnevat) õiguskaitsevahendit, mis võimaldanuks vaidlustatud meetmete läbivaatamist.

Kuigi parlamendi autonoomia ja võimude lahususe põhimõtte õigustasid vaidlustatud läbiotsimismeetmete igasuguse *ex ante* kontrolli või *ex post* läbivaatamise puudumist, ei olnud riigivõimu teostamine kohtupraktika kohaselt absoluutne, vaid pidi olema kooskõlas „tõhusa poliitilise demokraatia“ ja „õigusriigi“ mõistetega. Tõepoolest, „parlamendi autonoomiat saab kehtivalt teostada ainult kooskõlas õigusriigi põhimõttega“, mis on demokraatliku ühiskonna üks aluspõhimõtteid ja kõigile konventsiooni artiklitele omane mõiste. Parlamendi autonoomia ei saanud iseenesest õigustada mis tahes vormis menetlusliku tagatise puudumist kuritarvitamise ja omavoli riski vastu.

Kuna sunnimeetmete määramise õigusega peavad kaasnema piisavad tagatised, tõi parlamentaarse uurimise läbiviimine kaasa selle, et asjaomastel kolmandatel isikutel pidi olema võimalus pöörduda pädeva asutuse – olgu selleks siis kohus või mis tahes muu erapooletu organ – poole, et vaadata vaidlustatud meede läbi konventsioonis sätestatud õiguste väidetava rikkumise korral.

Kuigi kohus võttis teadmiseks Veneetsia komisjoni seisukohad, et teatud kujul kohtulik kontroll oleks soovitatav ja võimude lahususega kooskõlas ning et sel viisil saavutatud tasakaal tugevdaks põhiseaduslikku demokraatiat, asus kohus seisukohale, et kontrolli teostamiseks pädeva asutuse või organi valik pidi jääma iga liikmesriigi kaalutlusõigusesse. Küsimus ei olnud riikidele konkreetse põhiseadusliku mudeli pealesurumises, mis reguleeriks ühel või teisel viisil eri riigivõimude vahelisi suhteid ja koostoimet. Sellest tulenevalt võis piisavaid tagatisi tagada kas kohtuvõim või mõni muu erapooletu otsustusorgan, sealhulgas parlamendiorgan, millele on tehtud ülesandeks teostada *ex ante* kontrolli või *ex post* läbivaatamist.

(d) Järeldus – Vaidlustatud sekkumist kaebaja ühenduse õigusesse, mis käsitleb austust tema kodu vastu, ei saanud pidada „demokraatlikus ühiskonnas vajalikuks“, kuivõrd sellega ei kaasnenud piisavaid tagatisi kuritarvituste ja omavoli vastu. Tuvastati artikkel 8 rikkumine (kuusteist häält ühe vastu).

Artikkel 11 ja 13

Kohus leidis, et eraldi pole vaja artikleid 11 ja 13 uurida.

Artikkel 41

Kohus leidis, et Itaalia peab maksma kaebajale 9600 eurot mittevaralise kahju hüvitiseks ja 5344 eurot kulude katteks.

Lahendile on lisatud eriarvamus.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

Lahendit selgitav [video](#).

9. juuli 2026

EIK suurkoja lahend nr 48047/15 – õigus mitte olla teist korda kohtu alla antud ega karistatud

Jesus Pinhal vs. Portugal

Protokolli nr 7 artikkel 4

Asjaolud

Kaasus puudutas kolme menetlust, mille algatasid kaebaja suhtes õiguskaitseorganid, väärtpaberituru komisjon (*Comissão do Mercado de Valores Mobiliários* – CMVM) ja Banco de Portugal (BdP) erinevate kriminaal- ja väärtegade (haldusõiguserikkumiste) eest, mis pandi toime ajal, mil ta oli panga Banco Comercial Português juhatuse aseesimees.

Seoses BdP menetlusega leidsid haldusorganid 2010. aasta aprillis, et kaebaja on süüdi kahes vale või puuduliku teabe esitamise väärteo episoodis ja neljas raamatupidamise valeandmete esitamise väärteo episoodis. Talle määrati rahaline karistus kogusummas 425 000 eurot ja lisaks kohaldati kahte kõrvalkaristust. 2015. aasta juunis leidis Lissaboni apellatsioonikohus, et kahe BdP-le vale või puuduliku teabe esitamise väärteo episoodi puhul oli menetlus aegunud enne 9. juunit 2007 toime pandud tegude osas. Kohus otsustas kaebaja ülejäänud süüdistustes õigeks mõista.

Mis puutub kriminaalmenetlusse, siis 2014. aasta mais otsustas Lissaboni esimese astme kohus mõista kaebaja õigeks dokumentide võltsimise ja võltsitud dokumentide kasutamise süüdistuses ning mõista ta süüdi turumanipuleerimises, määrates karistuseks kaheaastase vangistuse – mille täitmisele pööramise võis tingimuslikult peatada, kui heategevuseks makstakse 300 000 eurot –, koos kõrvalkaristusega. Viimase astme kohtuna otsustanud Lissaboni apellatsioonikohus jättis selle otsuse 2015. aasta veebruaris muutmata.

Seoses CMVM-i menetlusega leidis see ametiasutus 2010. aasta juulis, et kaebaja on süüdi teabe esitamise kohustuse täitmata jätmises ning kohustas teda maksma väärteo eest kogutrahvi 800 000 eurot, millele lisandusid kõrvalkaristused. Teises kohtuastmes leidis Lissaboni apellatsioonikohus 2014. aasta märtsis, et menetlus oli aegunud kahe väärteoepisoodi osas, milles avaldajat süüdistati – vastavalt 2004. ja 2005. aastal toime pandud tegude osas – ning kohustas teda ülejäänud nelja episoodi eest (seoses 2006. ja 2007. aastal toime pandud tegudega) maksma väärteo eest kogutrahvi 700 000 eurot. 2019. aasta juulis jättis Lissaboni apellatsioonikohus viimase astme kohtuotsusega muutmata otsuse, millega vähendati väärteo kogutrahvi 480 000 eurole pärast seda, kui menetlus oli ühes kõnealusest neljast väärteoepisoodist aegunuks kuulutatud.

8. oktoobril 2024 kuulutatud otsuses leidis Euroopa Inimõiguste Kohtu koda üksmeelselt, et protokoll nr 7 artiklit 4 ei ole rikutud, kuna vaidlustatud menetlused olid nii sisuliselt kui ka ajaliselt piisavalt tihedalt seotud, et neid saaks pidada ühtse terviku moodustamiseks.

17. märtsil 2025 suunati asi kaebaja taotlusel kohtu suurkojale.

EIK suurkoja seisukohad

Protokolli nr 7 artikkel 4

Kohus kinnitas, et protokoll nr 7 artikkel 4 tagab põhiõiguse, et kedagi ei tohi kriminaalmenetluses uuesti kohtu alla anda ega karistada teo eest, milles ta on juba lõplikult süüdi või õigeks mõistetud.

Kohus rõhutas, et kui erinevad menetlused on osa ühtsest ja integreeritud süsteemist, mis võimaldab õiguserikkumise erinevaid aspekte lahendada ettenähtaval, proportsionaalsel ja sidusal viisil, ei tekitata isikule sellega ebaõiglust.

Kuna kõnealuse kolme menetluse (mis olid konventsiooni tähenduses kõik olemuselt "kriminaalsed") vahel esines piisav sisuline ja ajaline seos, vaatles kohus neid kui tervikut. Menetluste eesmärk oli karistada valeandmete esitamise eri tahke, mistõttu ei olnud tegemist menetluste lubamatu kordumisega ehk dubleerimisega.

Sellest tulenevalt leidis kohus, et konventsiooni protokolli nr 7 artiklit 4 ei ole rikutud (häältega 15-2).

Artikkel 13

Kohus leidis, et nii protokolli nr 7 artikli 4 kohane kaebus kui ka konventsiooni artikli 13 kohane kaebus puudutasid mitte ainult samu asjaolusid, vaid ka sama küsimust, mis puudutas väidetavat *ne bis in idem* (mitmekordse karistamise keelu) põhimõtte rikkumist.

Nendel asjaoludel, võttes arvesse protokolli nr 7 artikli 4 alusel tehtud järeldust, leidis suuskoda, et artikli 13 kohase kaebuse vastuvõetavust ja põhjendatust ei ole vaja uurida.

Lahendile on lisatud eriarvamused.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

Lahendit selgitav [video](#).